

HI HA FUTUR PER A EUROPA? La crisi, fre i motor de la construcció europea

La crisi econòmica ha envaït Europa. Els darrers mesos, economia i Europa semblen anar de la mà, i no hi ha dia en què no apareguin a l'escaleta dels informatius o a les portades dels diaris. I malgrat ser evident que el que passa a Europa ens afecta molt directament, els ciutadans continuen sentint que Europa els queda lluny, que no els condiciona en el seu dia a dia. La crisi de valors, la confiança, l'euro, la política exterior, el lideratge: tot i que no és el primer cop que el projecte europeu rep un fort revés, poques vegades en la seva història ha estat tan entredit com fins ara.

És per això que des de *frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC* ens preguntem: hi ha futur per a Europa? Quin futur? En quin moment tot va començar a fallar? Per respondre aquestes preguntes i d'altres que han anat sorgint amb la crisi de l'euro, comptem en primer lloc amb l'opinió de **Jérôme Cahuzac**, diputat i president de la Comissió de Finances de l'Assemblea Nacional de França, que traça un recorregut per la crisi de l'euro i dibuixa quina hauria de ser la reacció dels Estats membres de la Unió, tot suggerint un nou model de governança. Seguint la línia econòmica de Cahuzac, l'economista i professor associat de la UPF, **Carles Rivera**, reivindica en el seu article la necessitat d'una nova arquitectura institucional europea, d'una integració política real, i de l'establiment de nous mecanismes de funcionament si es vol avançar cap a una veritable unió econòmica. En definitiva, d'una Unió Europea real.

Per la seva banda, **Jérôme Fourquet**, director adjunt del departament d'Opinió i Estratègies d'Empresa de l'IFOP (Institut Francès d'Opinió Pública), ens ofereix els resultats d'una enquesta feta per Internet a França i Alemanya per conèixer la postura dels entrevistats davant la crisi grega i irlandesa. Quina percepció tenen els enquestats de la sortida de la crisi als diferents països europeus? Accepten l'ajuda financera de França i Alemanya a Grècia i Irlanda? Quin paper consideren que ha de tenir el Banc Central Europeu? L'article analitza les respostes a aquestes i altres preguntes, amb resultats, en alguns casos, sorprenents.

Esther Niubó, responsable de Relacions Institucionals i Internacional de la Fundació Rafael Campalans, proporciona amb el seu article una bona vista panoràmica del camí fet fins ara a nivell institucional, el difícil impuls de la locomotora europea amb l'esclat de la crisi, i els reptes a què han de donar resposta els progressistes europeus si volen, com diu l'autora, reconciliar la necessitat de governança global de la Unió amb la de la legitimitat democràtica del seu govern. Per últim, el director de la Fundació Catalunya Europa, **Max Vives-Fierro**, dibuixa les coordenades d'una bona política exterior europea que, opina, està ara buida de continguts per les reticències sobiranistes dels Estats membres.

Cada cop que se la deslegitima, Europa entra en risc. I sembla que en aquests darrers anys no s'ha fet altra cosa: després del fallit procés constitucional, s'ha produït una evident fatiga d'integració política; amb l'esclat de la crisi de l'euro, s'ha estès una més que palpable fatiga econòmica i financera. Cada diferència entre els socis europeus, sigui del caràcter que sigui, acaba convertint-se en un joc de suma zero.

Sembla, doncs, clar que per resoldre els principals reptes de la Unió cal més Europa que mai. Una Europa real, que busqui les solucions als seus problemes a Atenes, sí, però sobretot a Brussel·les. ■